

Листи
Юлія Гавриленко

Молодий письменник Олександр Сидоренко після випуску своєї книги «У пільмі» втратив натхнення і, знічений, повернувся у рідне містечко працювати адміністратором у кав'ярні. Після робочого дня хлопець знаходить у поштовій скриньці білосніжний конверт без зворотної адреси. Усередині виявляється лист, написаний такою собі Анонімкою. Почерк дівчини здається Саші знайомим. Він вирішує будь-що її розшукати. Насправді ж, Анонімкою назвалася університетська подруга Сашка – Маша. Дівчина поселилася ненадовго у квартиру навпроти і від нудьги вирішила відправити лист своєму сусідові, якого одразу ж впізнала в коридорі. От тільки відправила вона геть не те, що хотіла. Доводиться писати нового листа...

Юлія Гавриленко

Листи

Глава 1. Несподівана знахідка

– Привіт, Саш!

– Ооо, Сашка!

– Сашко! На роботу спішиш?

Ось так звичайно починався мій день. У містечках всі знають одне одного ледь не з дитинства, а я був наче кінозіркою якоюсь. І все тому, що займаюся трішки дивною справою.

Узагалі, я тримаю невеличку кав'ярню, що дісталася мені від дідуся. Ні, це не через неї мене усі знають. Але кав'ярня є моєю гордістю та єдиним місцем роботи у місті.

Скільки себе пам'ятаю, я завжди тут жив. Звісно, коли вчився, то приїжджав лише на канікули, але все ж. Це було мое місто. І де б я не побував, воно міцно трималося за свій теплий закуток у серці. Але найбільше я любив свою кав'ярню.

Та що там любив – обожнював! Усе мое дитинство промайнуло в ній. Я навіть нічого не змінював: усе ті ж дерев'яні меблі, столи, накриті клітчастими скатертинами, в кутку потріскував вогонь у справжньому каміні... Кав'ярню сповнювали затишок та почуття приємної ностальгії. Не даремно завжди було

багато охочих побувати тут: сховатися від зовнішнього світу, від усіх його проблем за чашкою запашного американо з молоком.

Двері уже відчинені, робота кипить. Мій новий адміністратор – Катя – добре виконувала свої обов'язки. Щойно я увійшов, озвався дзвоник, і вона вискочила з кухні з нотатником в руках.

– Олександр Олександровичу, у нас партія кави затримується і..., – одразу заторохкотіла вона.

– Катю, який у біса Олександр Олександрович, ми з тобою зі школи дружимо! – з осудом глянув я на дівчину і провів рукою по волоссю, змітаючи дрібні сніжинки. – Скільки разів тобі повторювати – просто Саша.

– Добре-добре, – неуважно відповіла вона. Катя чудово знала, що я не люблю, коли мене кличуть по батькові. Їй просто подобалося мене дратувати. – Гаразд, Сашо, – навмисно підкреслила вона, – партію кави ще не доставили, і у нас проблема з другою кавоваркою на кухні. Майстра я уже викликала.

– Молодець! І що б я без тебе робив?

– Навіть і не знаю.

Дівчина підморгнула, крутнулася на каблуках і знову побігла на кухню. Я лише зітхнув. Як добре, що вона у мене є! Не знаю, що б робив без цієї непосиди. Може збільшити їй платню? За звичкою, я знову пригладив волосся і рушив у свій кабінет: скоро розпочнуться свята, а ми досі не прикрасили жодного куточка кав'ярні.

– Ага, синку, ти уже прийшов!

Тато глянув на мене поверх окулярів і повернувся до паперів.

– Тут звіти за минулий квартал. Ми знов у плюсі!

– Знаю, тату, – я підійшов до одного зі стелажів і почав ритись у папках. – Слухай, ти можеш порівняти наші прибутки до того, як прийшла Катя і після?

– Я тобі й так можу сказати, та думаю ти і сам здогадаєшся, що вони зросли.

– Так-так, знаю..

– Я відразу радив тобі найняти її на роботу!

– А мені здавалося, що ти якраз був проти, – я посміхнувся. – Та справа не в цьому. Я хочу підвищити їй зарплату.

– Хм..., – батько відірвався від звітів і поглянув на мене. – Хм, – знову хмикнув він. – А ти в цьому певен?

– Не знаю, мені здається, вона на це заслуговує, – нахмурився я.

- Синку, в неї і так заробітна плата вища ніж у більшості адміністраторів міста. Гадаю, просто потрібно зменшити їй навантаження. Розгрузити її.

- Пропонуеш мені повернутися до цього занудства? - губ ледь торкнулась усмішка. Чесно кажучи, я не мав нічого проти. Мені й самому набридло нічого не робити.

- Так, саме так, - просяяв батько. - Та й тобі буде чим зайнятися! Ти ж так і не почав писати наступну книжку. Чи...?

- Ні, не почав.

Ну ось ми й прийшли до мого загадкового роду заняття. Я - письменник. Принаймні був ним з півроку тому. Мої книги розлетілися з такою легкістю, я отримав безліч нових замовлень от тільки... у мене пропало натхнення. Зникло, розчинилось у повітрі. Півроку тому я почав писати книгу, але мені так і не вистачило духу її завершити. Батьки далі мене підтримували, однак для себе я уже все вирішив - з письменництвом покінчено. Музи немає.

Тому тепер я займаюся кав'ярнею. Так, я ще не надто досвідчений (врешті, мені лише двадцять три), тому здебільшого керує батько. Хоча кав'ярня за паперами є моєю, але я радий посаді адміністратора. Не готовий ще до такої відповідальності.

Розпрощавшись із татом, я грюкнув дверима і кинувся допомагати Каті. Але здається, дівчині не дуже-то й потрібна була моя поміч. Усе ж таки, кав'ярня невелика й роботи у ній не так уже й багато, тому я пішов туди, куди Каті дорога була закрита: поліз на горище за новорічними прикрасами та ялинкою.

Катька була дуже рішучою, сміливою, але у неї була одна слабкість - вона ненавиділа наше горище. Ще в дитинстві я лякав її привидами та щурами, які буцімто там живуть, й вона досі боялася туди заходити. Тому я зібрав усю свою чоловічу мужність в кулак і поліз туди сам, у компанії старого лише блимаючого ліхтаря.

На горищі, як і в старі добрі часи, було душно та сухо. Сюди підіймалось усе тепло із залу, тому спека була немов улітку. Не маючи наміру спітніти, я швидко окинув горище у пошуках прикрас. Вони, як завжди, стояли далеко у кутку, затягнуті павутинням, яке павуки встигли сплести за рік. Скоро їм доведеться розпочинати свою клопітку витончену роботу заново.

Ялинку закинув на плечі, взяв у руки цілий стос коробок і всі пакунки з прикрасами для кав'ярні і поволі посунув до виходу. До мене лише згодом дійшло: а як же я спущуся?

- Катю!! - голосно крикнув я. Жодного результату. - Кать!

- Чого тобі? - скрикнули двері до комірчини, і біля драбини нагору з'явилася моя помічниця.

- Лови! - і перший паунок з ялинковим дощиком полетів просто на дівчину.

Почулося гучне «Ааа!», та судячи зі звуку, Катя таки зловила паунок. Одразу за ним полетіло іще кілька. Дівчина вправно їх впіймала і згодом справа дійшла до коробок.

- Гаразд, так діла не буде, - зітхнув я. Довелося визнати, що кидати коробки Каті було б не дуже розумно. Довелося взяти дві з них і поволі почати спускатися.

- Дивись не впади! - Катя вчепилася у хитку драбину і другою рукою уже намагалася дотягнутися до однієї з коробок. Спустившись іще на кілька сходинок, я звільнився від своєї ноші.

- Окей, слухай, - повернувшись нагору, крикнув Каті. - Тут залишилося всього нічого, якось сам усе спробую знести. Ти тільки підстрахуй.

- Добре! - почулося у відповідь знизу.

«Всього нічого» означало ще дві коробки та ялинка. Ага, геть нічого. Але легше вже знести все зразу аніж бігати туди-сюди по старезній драбині, що от-от розлетиться по частинах. Тому, я закинув ялинку на плечі, взяв дві коробки у кожную руку і поволі почав екстремальний спуск. Ялинка кололася, коробки не були важкими, але доволі об'ємними, що дещо заважало. Та найбільше мені заважали Катині крики.

- Сашо, ти здурів? Обережно! Куди ти стільки набрав? Важко було по-одному знести?! - викрикала вона, швидко забираючи у мене першу коробку.

- Так, важко! - не витримав я.

І це була фатальна помилка. У правій руці залишилася друга коробка, а ліва уже порожня. Через це тримати рівновагу було вкрай важко. Я спустився ще на сходинку, потім ще на одну і - трісь! Відволікшись на свою крикливу адміністраторку, я надто перегнувся назад і, втративши рівновагу, шубовснувся з драбини. Просто на дерев'яну підлогу. Наче мішок із картоплею, ій-богу.

Не знаю чому, але мене це вкрай розсмішило. Тому я лежав, розпластавшись, на новорічній ялинці й реготав мов навіжений. Добре, що нічого не боліло.

- Ти як - цілий? - підбігла стурбована Катя.

- Ага, цілісінький. Якби ж ти менше кричала, то було б ще краще, - через сміх вимовив я і повільно сів.

- Ідіот! - мені вмазали гучного запотиличника. - Здається, ти конкретно вгатився головою! От нема чого відразу все на собі ташити!

- Катька, та заспокойся ти, - сказав я. - Нічого не сталося. Ну, трішки забився. Не страшно.

- Не страшно! - повторила вона. - Та йди ти, Сидоренко!

І, рвучко від мене відвернувшись, вона зникла за дверима. А я так і залишився сидіти на погнутій нещасній ялинці, приголомшено дивлячись їй вслід. Треба ж було так упасти! Чому Катька не може посміятися разом зі мною? Все ж, дівчата такі дивні створіння...

Прикрашати кав'ярню я зміг почати аж у кінці робочого дня. Людей було уже мало, надворі починало темніти, і я якраз перестав реготати щоразу, коли згадував своє феєричне падіння. Саме пора взятися за прикрашання.

І ось почалося це дійство. Розпаковано усі коробки, витрушено зміст усіх пакунків, а ялинка – уже розправлена та полагоджена – гордо стоїть біля величезного вікна поряд із входом. Ми з Катькою за барною стійкою розмірковуємо, де що розмістити.

– Ммм... Думаю, ось це піде сюди, – Катя кивнула на новорічний дощик, схожий на ялинкову гілку, вкриту снігом і постукала по стільниці. – І ще додати ось ці гірлянди, кольорові.

– Окей, погоджуюся, – кивнув я. – Тоді ялинку наряджаємо у червоно-золотистий і золотисті гірлянди на вікна.

– О, і Санту з оленями на цю стіну повісимо! – моя напарниця ткнула пальцем в одну з цегляних стін.

– Гаразд, з цим вирішили. Давай за роботу.

Залишивши Катю прикрашати усе дощиком, я взяв стілець і пішов розвішувати гірлянди на вікнах. Трішки скотчу й фантазії зробили своє – стоячи на хиткому стільці, я розглядав свою роботу. Ось зірки з гірлянд, ось ялинка... Одразу повіяло новорічним настроєм.

– Сашо!! – почувся зляканий крик Каті.

Знову вона кричить. Закотивши очі до стелі, я обернувся. Щось хруснуло. Ноги провалились і – бац! – я знову на підлозі. Та цього разу ялинка мене не врятувала. Бодем віддавала потилиця, і все навколо почало темніти. Останнє, що я бачив – розмита пляма з довгим чорним волоссям. Здається, до мене підбігла Катя. Я втратив свідомість.

– Теж мені. Ідіот. Стілець він узяв! І не подивився, що він хитається? – почув я бурмотіння побіля себе.

Я розплющив одне око і спробував щось розгледіти. Здається, я лежу на дивані у власному кабінеті. Рука провела шорсткою поверхнею шкіри. Так і є, це мій диван. На кріслі біля мене сиділа Катя і не переставала бурмотіти явно не на мою користь.

– Що, вже оклигав, лихо ти таке? – запитала вона, скуйовдивши мені волосся. Я невдоволено скривився. Катині очі відразу стурбовано округлилися. – Вибач, болить?

- Ні, просто досить псувати мені зачіску! - я підмітив, що голос у мене - немов після сну. - До речі, котра година?

- Прекрасна година, щоб дістати по макітрі за свою халатність! - і я знову отримав запотиличника від свого адміністратора. Треба змінити тут порядки, бо інакше мене уб'ють.

- Ой, подумаеш!

- Так і прибила би, ідіота, але шкода руки бруднити, - фиркнула Катя і встала. - Збирайся, пора тобі йти додому.

- А що я так довго лежав? Ми закриваємося? - запитав я, повільно встаючи з належаного місця; голова гуділа і світ довкола чомусь гойдався, мов на хвилях, наче я був на кораблі, а не у кав'ярні. До горла підступила нудота.

- Ні, але ти йдеш додому, - Катя строго покосилася у мій бік. - Досить мені клопоту з тобою на один день. Тим більше, гірлянди ти таки розвішав, а дощик я й сама прикріплю.

- А може, я ще залишуся і... - почав було я, але Катька на мене шикнула:

- Пішли, проведу тебе додому, щоб з тобою ще щось не трапилося.

І вийшла з кабінету, грюкнувши дверима. От завжди вона так, з самої школи! Завжди любила вказувати, прямо тиран якийсь. Я зітхнув, потягнувся і, нарешті, встав з дивану. Моя куртка висіла поруч, на стільці. Швидко накинув її на плечі і рушив слідом за своєю подругою, трішки похитуючись.

З Катькою ми дружимо давно. У школі мене не дуже любили, а вона була наче Міс Популярність. Усі хотіли із нею дружити. А вона дружила зі мною. І це була неабияка причина для гордості.

Катька перша побачила мої книжки. Літературу вона не надто любила й за книгу сідала рідко, але мої прочитала усі. Романи, розповіді, оповідання - що б не написав, усе в першу чергу йшло до Каті. В решті, саме завдяки їй я і опублікував свою першу книгу. Ця вреднюга відправила її у редакцію. Я й не знав про це! Аж раптом мені дзвонять і просять прийти із рукописами... Мое життя склалося б геть по-інакшому, якби не вона.

Так, Катя справжня подруга, вірна. І розумна. А зараз, судячи по обличчю, дуже і дуже на мене зла.

- Катька, не злись ти так, - примирливо почав я, підійшовши до неї. - Я ж не навмисне.

- У тебе все «не навмисне», - кинула вона, різко розвернулася і рушила у сторону мого дому. - Ніколи не думаєш про те, що може статися.

- Не правда! Думаю, - мені довелося пришвидшити крок, аби наздогнати подругу. - Думаю, - ще раз повторив я, - просто нічого страшного не сталося. Не розумію, чого злитись...

– А коли я маю злитися? – Катя кинула на мене косий погляд, не збавляючи темпу. – Коли тебе у морг повезуть? Саш, так не можна...

– Ой, Кать, не вчи мене, гаразд? – у грудях росло роздратування. – Який морг? Від того, що зі стільця впав? Не сміши. Давай узагалі змінимо тему.

– Як скажеш, – і до мене дійшло, якої фатальної помилки я щойно припустився. – Може, тобі варто знайти собі дівчину, нарешті?

– Боже, за що? – кинув я кудись у небо. Катя уважно розглядала мое лице. – Мені зараз не до дівчини. Та й сама знаєш, я їм не дуже подобаюсь.

– Брехня, ти просто шукаєш відмазки, – Катька роздратовано склала руки на грудях. – Саша, тобі двадцять три роки, ти відомий, ну більш-менш, письменник і дуже навіть симпатичний хлопець. Ти що, боїшся з кимось знайомитися?

– Чого це я боюсь? Нічого я і не боюсь, – на вулиці сипав лапатий сніг; сумнівів не було: я зараз увесь білий. Струснув головою, зганяючи сніжинки, замислився. – Знаєш, а може і боюсь. Тільки не знайомитись, а того, чи мене приймуть таким, який є.

– Занудним ботаніком, який пише книжки? – дражливо перепитала Катя. – Чи класним хлопцем, який читає класні книжки, веселий, щирий і розбирається практично в усьому на світі?

– Та вже і не знаю, – я засміявся. Моя подруга теж посміхнулася.

– А я знаю! Ти класний! Просто деколи це потрібно, ну знаєш, показувати.

Вітер тріпав чорняве волосся, закриваючи від мене її обличчя, але можу посперечатися на що завгодно – вона закотила очі. Розумниця знайшлася.

Ми зупинилися. Новенька чотириповерхівка височіла над вуличкою, закриваючи собою частину неба. Її побудували геть нещодавно, десь два роки тому. Квартири розкупили ще до початку будівництва і батьки не могли залишитись осторонь. Тому тепер у мене власна трикімнатна квартира на першому поверсі. З невеликою кухнею, ванною і туалетом.

– Ага, може, колись, – відмахнувся я. Катя нарешті зупинилася й повернулася до мене. Руки вона так і не розплела.

– Не можливо і не колись, – пригрозила вона мені пальцем. – Дивись мені, Сидоренко! Даю тобі місяць аби з кимось познайомитися. Інакше візьму справу у свої руки.

– Давай без цього, окей?

Катька лише показала мені язика. Ясно, не відчепиться. Посміхнувшись, подруга міцно обійняла мене, поцілувала у щоку.

– Сашка, все в тебе буде гаразд. Пака!

Вона помахала мені і рушила вулицею. Катя жила неподалік, трішки далі від мого будинку. Через снігопад її силует швидко зник з виду, відгороджений білосніжною стіною. Я зітхнув і зайшов у під'їзд.

Тут тьмяно, хоч і сухо. Ще й якийсь дивний неприємний запах додався до застоюного повітря, остаточно перехоплюючи подих. Довелося прикрити обличчя коміром куртки. Дякувати богу, я на першому поверсі і йти мені не далеко.

Попри стіну розташувалися поштові скриньки. У століття розвинутих технологій у них можна було відшукати лише непотрібну рекламу. За звичкою, вирішив таки туди заглянути. Засунувши руку у металеву коробку, намацав якусь шорсткувату поверхню. Папір на дотик не був схожим на звичайну рекламу. Збитий з пантелику, я витягнув свою знахідку.

У долоні лежав трішки погнутий конверт без зворотної адреси. Лише підпис красивим вигадливим почерком: «вул. Гарматна, будинок № 31, Квартира 2, перший поверх»...

Я вдихнула морозне повітря, запускаючи холод у легені, змушуючи тіло збадьоритися і прийти до тями. Очі різало від страшної невідповідності: де хмарочоси? Де МакДональдси? Де широчезні вулиці і довгі шеренги вічно шумних машин?

Довкола було так тихо, що здавалося, мене засмоктало у вакуум. Я роззирнулася довкола. Звичайна вузька вуличка, переді мною не те, щоб височить, радше, стоїть новенька чотириповерхівка. Двері металеві, уже облуплені, у грязюці. Цікаво, і хто посеред зими знайшов грязюку? Та й де? Я зітхнула.

«Мері, тобі варто поїхати звідси. Ти все життя ховаєшся у мегаполісах! А щоб знайти нове русло, нове бачення – слід їхати від них подалі! Скажімо, у якесь непримітне містечко, про яке ніхто й не знає. Там тихо, спокійно...»

Аж надто спокійно, Макс! Знала б, куди заведуть твої поради – в житті б не піддалася. Це ж треба! Мое життя почалося у Києві, а тоді була Варшава, Мілан, Париж, Нью-Йорк, Лондон... ну чому не можна було шукати натхнення, скажімо, у Празі? Вона тихіша за Лос-Анджелес, чесне слово!

Але ж ні, замовнику потрібна реальна історія про реальних людей, які й у Києві-то наврядчи були. Що ж, буде йому історія. Але після цього я надовго поїду у відпустку кудись подалі звідси. І більше ніколи не поселюся в такому містечку, як це.

Я ногою штовхнула двері, ледь їх не вибивши: вони з гуркотом гримнули об стіну; посипалась дешева штукатурка, змушуючи зігнутись у приступі кашлю. Сяк-так, дочапала до старомодних подертих дверей своєї нової квартири. Закладаюся, розваг тут теж немає. Добре, якщо хоч Інтернет працюватиме.

На щастя, квартиру здали більш-менш у хорошому стані. Звісно, не те, до чого я звикла, та все ж. Меблі ще з часів СРСР, дерев'яна підлога. З огляду на все це, пластикові вікна в інтер'єр геть не вписувались. На

підвіконні у вітальні стояв роутер, а біля нього записка з паролем для підключення. Ну хоч від світу мене не відрізали.

Телевізор – старенький, квадратний, із старим запилюженим пультом – теж був тут. Не без труднощів його вдалось увімкнути: екран засвітився, залунав голос якогось невідомого мені чоловіка. Я узагалі рідко дивлюсь телебачення, але робити нічого, а так хоч час згаю.

Велике вікно вітальні притягувало і я не втрималася від спокуси визирнути надвір. Тихо й мирно. Ніяких машин, ніяких людей. З неба у своєму звичному танку летіли сніжинки, виконуючи складні па, закручуючись у сальто й піруети. Я так захопилася їхнім танцем, що не одразу помітила людину, що крокувала тротуаром. Високий молодий чоловік у чорному пальто, комірець піднятий, на носі окуляри. Він видався мені, на диво, знайомим. Чоловік зайшов у мій під'їзд.

Я кинулася до вхідних дверей, прислухаючись до кроків у коридорі. З опаскою, ніби боячись, що він мене помітить, зазирнула у вічко. Двері стояли так, що було видно невеличку площадку з поштовими ящиками. Чоловік стягнув комір, смішно підскачів, струшуючи сніг. У нього темне, коротко стрижене волосся, квадратне підборіддя і виразні – аж надто виразні – скули. Коли він почав підійматися сходами, ледь стрималась, щоб не скрикнути. Я знаю цього хлопця! То був мій однокласник, ми разом навчалися на журналістиці в Києві. Здається, він став письменником. То чому ж він тут?

Хлопець (бо мені уже язик не повертався назвати його чоловіком) зупинився біля дверей навпроти, витягнув ключі, відкрив двері й зайшов усередину. Коли двері зачинилися, на моєму обличчі розповзлася хитра посмішка.

У кишені задзеленькотів телефон і я підскачила від несподіванки. Дзвонила моя найкраща подруга, Кріс. Одним рухом зняла слухавку:

– Алло, кицю, привіт! Ну як тобі богом забуте містечко?

– А не так вже і погано, Кріс. Знаеш, не так уже й погано...

Глава 2. Лист від незнайомки

Трішки дивно. Гаразд, дуже дивно, що у час всіляких пристроїв та Інтернету хтось пише листи. Та ще дивніше – що він призначений мені! Для мене зроду ніхто й ніколи не писав листів. Можливо, це хтось із читачів? Цікаво, як вони здобули мою адресу?... Обдумуючи усе це на ходу та перебираючи варіанти, поспіхом дістав з кишені куртки ключі й відкрив двері. Мені не терпілося відкрити мій лист.

Щойно я переступив поріг, щось торкнулося моїх ніг. Оріон. Чорний пухнастий кіт радісно муркотав, залишаючи на моїх джинсах цілу купу шерсті. В коридорі було настільки темно і він був настільки чорним, що я б і не помітив його, якби не одна особливість, завдяки якій мій

улюбленець і здобув собі ім'я: в очі одразу кидалися три кругленькі цятки у верхній частині задньої правої лапи. Вони були наче залишені пензликом, що необачно стряхнули біля мого кота.

– Розцяткований ти мій, – зітхнувши, погладив улюбленця, викликавши нову хвилю муркотіння. – Скучив?

– Няв, – Оріон завжди відповідав на мої репліки. У мене дуже розумний кіт, аби ви знали.

– А мені тут листа прислали! – показав я конверт. Кіт ретельно його обнюхав. – Пішли почитаємо?

– Мур-няв, – знову муркнув Оріон і кинувся слідом за мною до кімнати.

Кімнат тут більш ніж достатньо: простора вітальня з великим вікном; робочий кабінет, де я просиджував ночі, намагаючись написати бодай сторінку чого-небудь; і моя власна кімната. А ще маленька кухонька, ванна і туалет. Досить місця, щоб зійти з розуму самотньому письменнику без музи. Саме тому я й завів Оріона – без нього тут було б надто пусто. І до болю самотньо.

З усіх цих кімнат завжди найбільше любив вітальню. Світла, зі штучним каміном та купою фотографій на стінах, вона була затишнішою від решти у сотні разів. Та ще цей вид з вікна! Мені захотілося знову поглянути на вулицю: усе ще сипав лапатий сніг, замітаючи світ і нагадуючи людям – скоро свята.

Відвернувшись, я сів у велике м'яке крісло і заходився розривати свій пакунок. Кіт м'яко скочив мені на коліна й згорнувся клубочком. Здається, Оріонові також було цікаво, що ж такого мені написали. Я вирішив не змушувати його чекати і розрізав вершечок конверта. Усередині лежали тришки зім'яті, складені у двоє аркуші паперу. Близько п'яти списаних акуратним почерком листків. Акуратно розгорнув першу сторінку, надягнув окуляри. Не те щоб у мене був поганий зір – вони скоріше для того, аби він не погіршувався. Але менше з тим. Струснувши аркушем, щоб він нарешті вирівнявся, я заглибився у читання.

Читав уголос. Оріон так уважно за мною спостерігав: не варто залишати його можливості почути мій перший (а можливо, й останній) лист.

«Привіт, мій знайомий незнайомцю! Як справи?», – я здивовано глянув на свого кота. – Оріон, комусь цікаві мої справи, уявляєш? Ну гаразд.

Очі знову швидко забігали по рядках.

«Ти питаєш: чому знайомий незнайомиць? Гаразд, у мене є відповідь на це запитання. Розумієш, я тебе бачила кілька разів і ти видався якимось... знайомим. Що дивно, бо бачила лише мигцем. Та й не можу тебе знати! Я не з твого міста і переїхала сюди геть нещодавно. Питаєш, чому тобі пишу? Саме тому, що здався мені знайомим. А ще тому, що конче хотілося комусь написати листа. Знаєш, не смс-ку чи повідомлення в Інтернеті, а

справжнього паперового листа. З кожною виведеною буквою, з думками, які не видалиш кнопкою BackSpace. Із душею, яку вкладаєш у текст, в кінці-кінців!

Знаєш, а я ж нікому нічого й не писала. Ось такого, маю на увазі. Напевне, це все через те, що ти ніколи не дізнаєшся, хто я, не подивишся мені в очі, не запитаєш: „Це ти та ненормальна, що писала мені усю цю нісенітницю на якомусь клаптику паперу?“. Так, це забирає значний тягар з моєї душі.

Справа у тому, знайомий незнайомцю (ти ж не проти цього імені, так?), що я сама-самісінька. І мені немає кому „вилити душу“. А знаєш, як хочеться? Деколи сидиш, от як зараз, узимку, із чашкою гарячого шоколаду на підвіконні, дивишся на сніг, а в голові думки, думки, думки... І тобі ні з ким ними поділитися, розумієш? Паршиве відчуття. Нікому б не бажала його відчутти. Хоч доброю мене назвати важко.

Та зараз не про це. Тому, бідна твоя голова, тобі доведеться вислухати усю мою історію. Вибач, що вибір впав на тебе. Просто ти декого мені нагадав. Людину, якій я колись відкривала свою душу, не замислюючись ні на секунду. Звісно, життя – річ не справедлива. Він зник. Той хлопець. Не знаю куди, чому... Просто ми більше не бачилися. Та це було так давно, що не варто згадувати.

А у мене з того часу трапилось стільки усього! Коротше, я не можу більше мовчати. Мені потрібно виговоритися! Точніше, виписатися, в цьому випадку. Отже, починаємо.

Я ще дитина. За психологічним віком, принаймні. Але мое дитинство і дитяче ставлення до світу отруїлося, щойно виповнилось 19. Я досі пам'ятаю цей день, наче це було вчора, хоча пройшло вже кілька років. Кілька нестерпних, болючих років. Бо тоді, в тій клятій аварії, втратила найцінніше, що у мене було. Я втратила свого батька.

Пам'ятаю, хоча давно волію забути, як один із тих жаклих дитячих снів, про які боїшся комусь розповісти, бо тоді вони можуть збутися. От тільки мій збувся. І все ще не можу цього забути.

Ми їхали додому. На дворі стояла непроглядна ніч, сипав сніг, от як зараз, і дорогу вкрила кірка льоду. Ти ж знаєш, як працюють наші комунальні послуги: зима для них – завжди несподіванка! Отже, пісок не закупили, їздити в ту ніч було вкрай небезпечно. Але тоді я про це не думала. Була надто зайнята, набундючено сидючи поряд з батьком і палко сперечаючись.

– Чому мені не можна залишитися? – злилась я. – Мені уже не п'ять років!

– Тому, що я хвилююся. І мені не подобається твоя компанія.

Тепер мені й самій не подобається тодішня компанія. Алкоголь, голосна музика, сигарети – усе це помилки мого минулого. Не даремно тато непокоївся. Та тоді мене це мало хвилювало. Я була надто дурною і впертою, а ще на тій вечірці залишився хлопець, який мені дуже подобався. А батько взяв і забрав мене звідти, ще й зганьбивши! Де це бачено, щоб у

дев'ятнадцять тебе забирали з вечірок? Зрозуміло, настрій у мене був не з найкращих.

- Тобі просто всерівно! Тобі завжди було всерівно, чого я хочу!

- Доню...

- Ні, послухай мене! Не потрібна мені твоя увага! Мене вже це дістало, чуеш?!..

І це було останнім, що я встигла йому сказати. Тато саме обернувся до мене, щоб щось відповісти, як на зустріч вискочив джип. Він їхав на величезній швидкості практично по льоду і водій не впорався з кермуванням. Здоровенну машину стрімко розвернуло і понесло на нас. Батько спробував ухилитися, але куди там... Усе, що я пам'ятаю – це сильний поштовх. Нас крутонуло у повітрі. Далі удар, ще один поштовх, мене пронизав різкий біль у попереку. Я повернулася і побачила тата. На якусь жакливу мить усе довкола застигло. Час припинив свій рух, завмер і з жорстокою насолодою спостерігав поряд: за моім розпачливим криком, за наляканими обличчями, за спалахами й іскрами, що, здавалося, були скрізь. Він сміявся, реготав до сліз; йому було байдуже, він просто насолоджувався видовищем. І я нічого не могла вдіяти, дивлячись на усе це поруч із ним. А тоді, світ заполонила темрява.

Проснулась я у лікарні. З дивним відчуттям: щось було не так. Ні, сама я була ціла й не ушкоджена – лише кілька подряпин, можливо, струс мозку. Але дивне відчуття не давало мені спокою. Мене охопила паніка. Я відкинула покривало й сіла. Спрацював якийсь апарат, щось голосно пікнуло. Двері в палату розчинилися.

- Доню..., - то зайшла моя мама. Я глянула на неї.

- Мамо... ми їхали, а тоді та машина і..., - вона підійшла і міцно мене обійняла. - Мамо, там було так страшно.

- Знаю, сонечко, знаю, - шепотіла вона.

Я відсунулась і глянула на неї.

- Тато уже прокинувся?

- Доню, тобі потрібно ще відпочити...

- Я хочу до нього. Можна мені до нього? Мам?

- Ви повинні сказати їй, - у дверях з'явився чоловік у білому халаті.

- Пізніше, - обличчя матері побіліло і вона з острахом зиркнула на мене.

- Сказати що? Що?!

Прийшла медсестра, мені вкололи заспокійливе, і тіло, як і розум, перестали мені належати. Мати почала говорити, а в її очах бриніли сльози; час від часу вони настільки переповнювали їх, що великими

краплями починали стікати по маминих блідих, впалих щоках, прокладаючи вологі доріжки. Як я й казала, мені пощастило. Тато встиг вивернути машину і удар прийшовся на нього. До мене він більше не повернувся. З моменту аварії пройшло три дні. Я прокинулася на світанку четвертого. Увесь цей час провівши у комі.

Коли мене виписали, батька уже поховали. Я навіть не встигла попрощатися, не встигла вибачитися, не встигла забрати свої слова назад. Змісту іти на цвинтар не було. А мати... мати просто сіріла на очах. Єдина радість, що у неї залишилася – донька, яка повільно перетворювалася в тінь.

Я досі не вірю у те, що сталося. Досі живу з надією, що усе це дурний сон і скоро він припиниться. Досі прокидаюся із думкою, що тато живий. А тоді зариваюся у подушку, приглушуючи свій плач. Бо це не сон. Це реальність. Реальність, у якій я – дівчина-що-вижила; дівчина, що винна у смерті найдорожчої людини; дівчина, яка щочі винить Бога у тому, що помер він, а не вона...

Я виню себе у тому, що трапилось. Я погана дочка. Найгірша з усіх. А ще ті слова... Що роблять ці вчені?! Навіщо винаходять нові моделі телефонів?! Краще б придумали машину часу, аби повернути усе назад, аби хоча б ще раз поговорити з татом. Я б усе за це віддала. За шанс ще раз почути його голос, зазирнути в його очі...»

Тут лист був всіяний дрібними плямами, а букви де-не-де розпливалися. Ця дівчина плакала. Я плакав разом із нею, читаючи ці рядки. Оріон заснув на моїх колінах.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=27794675&lfm=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.